

Roepen en wachten

Wacht op de HEER, wees dapper en vastberaden, ja, wacht op de HEER (Ps. 27,14).

Lezen: Jes. 2,2-5

Vorige week zongen we *Kom tot ons, de wereld wacht, Heiland, kom in onze nacht* (LB 433:1). Als je Luthers tekst letterlijk vertaalt, lees je: *Kom nu, Heiland van de volken, als kind van de maagd bekend, over wie heel de wereld zich verwondert, dat God Hem zo geboren laat worden.*

Drie opvallende dingen:

- 1) Christus wordt aangesproken als Heiland van de volken. Niet alleen als redder van Israël, de gelovigen of christenen. Helemaal in de stijl van Joh. 3,16 (zie vorige week): Jezus is niet gekomen om over de wereld te oordelen, maar om de wereld te redden (Joh. 12,47).
- 2) Bekend geworden als kind van de maagd. Ja, dat is iets aparts, daar kan de hele wereld over (mee)praten. Geboren worden zonder toedoen van een man, zeg nou zelf, dat is toch niet te geloven?
- 3) De hele wereld verwondert zich dat God Hem op deze manier geboren laat worden. Is dat zo? Is heel de wereld daarvan onder de indruk? In het Weihnachtsoratorium (BWV 248-1) brengt Bach die ongekende paradox tot klinken: *Grote Heer, o sterke Koning. Liefste Heiland, o, hoe weinig hecht u aan de pracht van de aarde! Hij die de hele wereld bewaart en haar pracht en toot heeft geschapen, moet in een harde kribbe slapen.* Ook dat komt terug in LB 433: *Uw kribbe blinkt in de nacht met een ongekende pracht. Het geloof leeft in dat licht waarvoor al het duister zwicht* (vers 3). Hier raken we aan de kern van het kerstevangelie. Van kribbe naar kruis. Iets dat in de

ogen van de wereld onbeduidend is en wordt veracht, heeft God uitgekozen om wat wél iets is teniet te doen (1 Kor. 1,28). Christus, die de gestalte van God had, hield zijn gelijkheid aan God niet vast, maar deed er afstand van. Hij nam de gestalte aan van een slaaf en werd gelijk aan een mens. En als mens verschenen heeft Hij zich vernederd en werd gehoorzaam tot in de dood – de dood aan het kruis (Filip. 2,6-7). Eeuwige Zoon van God, die mens werd zoals wij (GK17-177:2), het ware licht, dat ieder mens verlicht en naar de wereld kwam (Joh. 1,9).

Advent is een tijd van roepen: *Op U, mijn Heiland, blijf ik hopen. Verlos mij van mijn bange pijn* (LB 442:1).

Advent is een tijd van wachten: *Al roepen van de tinnen de wachters nog: Hoelang?* (GK06-119:3).

Advent is ook een tijd van blij vooruitzien: *Het zal zijn in het laatste der tijden dat de berg van de tempel verheerlijkt zal staan, dat de wegen er heen zullen leiden en de volken der aarde op weg zullen gaan* (LB 447:1). Naar de lichtstad met de paar'len poorten waarover Gods luister schijnt en wier licht het Lam is (Opb. 21,23). *Niemand zal meer een wapen hanteren; maar zij groeten elkaar in het heldere licht van de waarheid die eindelijk zal dagen over mensen van zijn welbehagen* (LB 447:3).

luisteren: <https://bit.ly/3f10z90>

Lof zij God in 't hemelrijk, Vader, Zoon en Geest gelijk, nu en overal altijd, nu en tot in eeuwigheid. Amen. Kom, Heer Jezus!

